

Četeča puščica

Indijanska povest. — Po Fritzu Steubenu — Rr.

Michaud je potrepal govornika po rami in rekel: »Rdečkožci bodo viseli, kakor gotovo sem Obešenjak Indijancev!«

Te besede so vzbudile začudenje, deloma strah, pri mlajšem Wagnerju pa gnus. — »Vi ste Obešenjak?« Možje so se približali in ga začudeno opazovali, kakor da bi radi že na zunaj spoznali tega ubijalca ljudi in živali.

Nekaj časa je dal, da so ga obédovali, nato se je jel prerivati skozi kopo:

»Kje so ti psi? Ne bodo mi ušli! Na drevo z njimi!«

zasledovali v temni noči, je bilo nekaj nemogočega.

Med tem je že hodil Tekumze s tovariši po nizki vodi Ohia, ker so morali iti precej visoko, če so hoteli priti prav do »Kamene vode«, ki se izliva na oni strani v Ohio, ker bi jih bil sicer tok predaleč zanesel.

Pr eden so se spustili v globoko vodo, je rekel Kiš-kalva Tekumzeju:

»Ali moj brat že ve, da je šepavec oni, ki je umoril Tekumhato in Črne oko!«

Zdaj se ni upal nihče več ugovarjati. Temu človeku ni bilo varno priti na pot. Obrnili so se proti ujetnikom...

Indijancev ni bilo več, le še razrezano jermenje so našli tam.

Michaud, rdeči Tom in drugi lovci so kleli, da se je kar kresalo. Michaud je potegnil nož in se hotel vreči na starejšega Wagnerja, ki ga je obdolžil, da so Indijanci ušli. Mir, ki ga je leta ohranil, je izpametoval Francoza.

Jean Martin je pomiril krdelo, da bi slišal pobegle Indijance, a šuma ni bilo od nikoder.

Nekdo je vrgel kup dračja na ogenj, visoko so prasnili žarki, a kolikor daleč je segla luč, ni bilo moči opaziti postav bežečih Indijancev. Da bi jih

Divje se je nagovorjeni obrnil in rekel: »Ali govori Kiš-kalva resnico?«

»Kiš-kalva je govoril; spoznal je morilca!« Tudi Peta Kuta je pritrčil.

Nepremično je gledal Tekumze v de-ročo reko, nato pa dejal: »Kdo ima moj nož? Bratje pojdejo čez reko in pri Kameni vodi počakajo Tekumhatovega maščevalca. Ko se začne daniti, lahko gredo h Kornstalku!«

Nihče se ga ni upal zadrževati; vzel je edini nož, ki so ga še imeli, in izginil v grmovju. Ostali trije so se spu-stili v vodo.

Mladi Indijanec je ležal v visoki travi, borih devetnajst čevljev oddaljen od ognja. Že dobro uro se ni bil zganil, kar se ni bilo med najrazvpitejšimi lovci še

nikomur posrečilo, tudi med Indijanci jih je bilo le malo, ki bi bili zmožni takega obvladanja samega sebe. Že na svojem prvem bojnem pohodu je mladi Indijanec pokazal, kakšen vojniki bo še.

V desnici je imel nož, levo uho je pritiskal na zemljo, tako da mu ni ušel noben šum v zadnji uri. Spoznal je, da so se bili belci spametovali in postavili tri straže. Dva izmed njih sta bila gotovo kmeta, kar je razodeval že njihov nemir in vedno premikanje z mesta na mesto.

Toliko nevarnejši je bil tretji, ki je ležal v preriji, največ 30 metrov oddaljen od njega. V vsem času se je komaj trikrat premaknil, a to je zadoščalo Indijancu, da je spoznal njegovo lego. Človek, ki je ležal že uro tako nepremično, je moral biti nevaren nasprotnik; napako je bil pa le naredil: predaleč v prerijo se je bil postavil. To bi bilo pravilno, če bi prišlo več Indijancev; te bi že pravočasno zapazil, a nikakor ni mogel opaziti s tega mesta človeka, ki bi hotel sam priti do ognja. Seveda, kako naj bi vedel, česa išče tale Indijanec v taboru. Ni bilo rdečkožca, ki bi bil tako nespameten, da bi šel drezat v sršenovo gnezdo dvajseto-ricerice dobro oboroženih belcev, med katerimi je bila polovica izurjena v vseh prilikah in neprilikah gozdov.

Toda Tekumze je moral maščevati brata in sestro in kakor mirno se je zadržal, tako divje mu je plala kri v žilah. Črno oko, draga sestra, mu je bila ves čas pred očmi, ona, ki jo je bil neki belokožec umoril zaradi kože ničvrednega bobra... in ta belec je tam ob ognju in spi!

Zdaj se je začel pomikati naprej. Prvih dvajset korakov je bilo najbolj nevarnih in četrte ure je minilo, da jih je naredil. Ogenj se je le zmala svetlilal izza dveh grmov in v senci takega kupa vej in bodičevja se je pomikala usoda Obešalca Indijancev.

Ta človek se je bahal, da je v kratkem času, ko je bil na meji, ubil več kot sto Indijancev. Kot dober strelec se je že spravil nad Indijance, oborožene z loki, nasproti belcem je bil pa kukavica. Pa vendar je imel na vesti smrti nemalo dobrih, še več pa slabih belih mož. Indijanci niso zaradi njegovih grozodejstev več razločili dobrega belca od lopova in pobijali kar po vrsti. Vsako žrtev je obesil na drevo; prištevati so ga k belcem, ki so rezali skalpe...

In sedaj je bilo njegovo življenje v rokah tega mladeniča, ki je vedel, da mu je umoril brata in sestro.

Stirje Šavanojci so si med tem, ko so bili ujeti, dobro ogledali bele možje. Posebno neki lovec jim je ostal v spominu, ker je nekoliko šepal. Tega je tudi Tekumze, najbrže zaradi te napake, posebno ostro opazoval.

Tam v senci ga je zagledal. Najprvo je pomislil na straže, zakaj šepavec je bil popil mnogo žganja in tak človek ne more biti previden, straže bi pa utegnile biti nevarne.

Neslišno, ped za pedjo, se je pomikal proti njemu. Nož je vtaknil med zobe in se mu po mačje bližal.

Komaj petnajst korakov od njega se je zganila speča postava — luč je obsijala morilca, prav neskrbno se je pretegnil na ležišču in se ni niti zavedel, da je smrt komaj nekaj korakov od njega.

Michaud je zazdehal in se spet vlegel, Tekumze se ni zganil — po nekaj minutah je spoznal, da je Francoz znova zaspal. Toda Indijanec je čakal — taki nalogi je bil kos.

Končno se je po dolgem čakanju približal žrtvi; prepričal se je, da straže ne čujejo, ob ognju je vse spalo, nato še pogled v gozd, kjer naj bi ušel. Miren je bil, kakor da bi imel bivola pred seboj.

Zdaj se nagne nad spečega, nastavi nož na grlo — dolg in globok urez, prijem v morilčeve lase, še nekaj slabotnih sunkov, tri dobre zarezne, nato močan trzaj in skalp mrtvega Obešalca Indijancev je v maščevalčevi roki.

Ta vstane, skoči tri korake nazaj, vzdigne obe roki — v prvi nož, v drugi grozen, krvav plen — pred nsta in zavpije do kosti segajoči bojni krik Šavanojcev...

Nato pa izgine v gozdu.

3.

V dolini visokih skal

Tretji dan popoldne po teh dogodkih je jezdila četa lovcev in kmetov po majhni, z visokimi skalnimi bregovi zagrajeni dolini, skozi katero je tekel potok.

Vrh skalovja, ki je bilo kakih šestdeset metrov visoko, je bil pokrit s smrekami in jelkami. Tudi po pobočju je bilo tam pa tam kako drevo, a dno doline je bilo gladko in brez gozda.

Kmetje, ki jim je načeloval Martin Wulf, so jezdili za lovci. Prej je vodil vso četo Wulf, zdaj ko so začeli zasledovati Indijance, se je povzpel na čelo rdeči Tom. In kmalu potem so se spet zamenjali: Jean Martin je jezdil pred drugimi in se pazljivo oziral na vse strani.

Lovci so ga bili spoznali za najboljšega vodnika po gozdovih, odkar je bil Obešalec — Machaud mrtev. Že nekaj ur so jezdili, ne da bi spregovorili besedico. Dolina se je malo spreminjala, le stene so bile bolj strme in gozd so opazili precej visoko nad glavami.

Končno je zinił mali Francoz: »Mislim, da smo naredili veliko napako, ker zasledujemo te štiri rdeče ubožčke. Vse skupaj diši po pasti; zato predlagam, da se takoj vrnemo in zasledujemo tolpo, kar bo gotovo laže!«

A rdeči Tom ga je ostro zavrnil: »Vi že lahko govorite! Ali ste mogoče odkrili sled? Ali nismo jezdili po obeh bregovih Ohija in preiskali vsako ped zemlje, pa nismo našli nikake sledi? Ali nismo jezdili po vsakem potoku navzgor?«

»Že res, že res,« ga je prekinil Jean Martin.

»Mi nismo našli nič, vi nič; a ti tatovi se morajo vendar vrniti k svojemu plemenu! Obešalca moramo maščevati!«

»Tega divjaka! Prav nič mi ni žal, da so se mu Indijanci maščevali!«

Rdeči Tom, ki je bil že v naselbini ob modri reki velik Obešalčev prijatelj, je zgrabil za nož. A Francoz mu je mirno rekel:

»Petelin pri moji puški je napet, Tom! Pa nikakega hrupa ne delajte tu, ker mislim, da imajo te skale ušesa!«

Tako prepričevalno je to povedal, da je Tom kar obmolknil.

»Obeševalčevega maščevalca hočete dobiti v pesti, a rečem vam, da ne bo lahko delo, ker ta Indijanec je dober vojak in zvít kakor lisica. Zato bi bilo

bolje, če bi sledili vsej tolpi, ne pa tem štirim lopovom!«

»Sledili že, sledili,« je zaničljivo rekel Tom, »a prej moramo imeti sled!«

»Že imam sledove, vprav zdaj sem se spomnil!« je veselo vzkliknil Francoz. »Ali more petdeset jezdecev kar tako izginiti?«

Ko je povedal svoje mnenje, se je Tom zamislil. Niti od daleč se še ni zavedal nevarnosti, v kateri so bili.

»Možje, pogledjte to skalovje! Kmalu bo nekaj rdečkožcev zadoščalo, da nas pobijejo drugega za drugim. Se zadnjič predlagam, naj se vrnemo in to takoj, da ne bo prepozno!«

Nihče se ni oglasil. »Pripravite puške in nože! In zdaj naprej!« Mali Francoz je obrnil konja in ga dregnil, da je kakor izstreljen stekel po dolini navzdol. Vse krdelo jo je v majhnih presledkih ubralo za njim.

»Se pred mrakom moramo doseči včerašnje taborišče!«

Po Francozovih odkritjih je bilo vsakomur jasno, kakšno napako so naredili. Šele zdaj so opazili, kako ozka je bila dolinica, kako strme stene in kako slabo kritje bi imeli v boju. Tudi to so videli, da bi lahko sovražniki utegnili zvaliti nekaj skal pred krdelom in ostale za njim, pa bi bili ujeti kakor miška v mišnici. Še laže bi rdečkožci pokopali vse krdelo pod ogromnimi kamenitimi plazovi.

Zdaj je postalo celo rdečemu Tomu jasno, da so jih bili oni štirje Indijanci speljali na limanice.

Ko so prispeli do tabora, je bil že trd mrak. Postavili so štiri straže, nato so polegli okoli ognja in zaspali.

Ponoči se ni ničesar pripetilo, zato so tem bolj gotovo pričakovali napad naslednjega dne. Vsako minuto so mislili, da slišijo grozni bojni krik, a Indijancev ni bilo od nikoder.

Pozno popoldne se je Tom oglasil: »Mislim, da nas bodo oni štirje lahko še dolgo zaman čakali!« Spoznal je, da so se bili še začasa umaknili.

Noč so prespali v majhni duplini. »Še tri ure ježe bomo imeli,« je rekel Jean Martin drugo jutro, »potem bomo v nižini in tam lahko pridejo!«

Te tri ure so kmalu potekle in mahoma je Francoz veselo vzkliknil. Pred njimi se je odprla velika ravan, pokrita z drevjem in grmovjem, a tam v ozadju se je svetlil v jutranjem solncu »Šavanojski veletok«, obrobljen z gozdnatimi grički.

Pred seboj so videli nekaj ur dolgo, z velikimi gozdovi obrobljeno ravino,

kjer je Tekumze zasledoval Plavolasca, Na severu se je prikazoval Ohio in na jugu spet Izginjal.

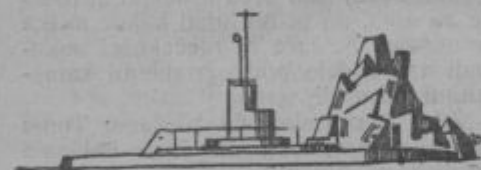
Indijansko poletje je ležalo z vso svojo krasoto pred njimi in niti najmanjši znak ni izdajal jezdecem bližine sovražnikov, o katerih so mislili, da so jim ušli.

(Dalje prihodnjo nedeljo.)

Pod morjem in ledenimi gorami na Severni tečaj

Znameniti angleški raziskovalec polarnih krajev Sir Hubert Wilkins se pripravja na uprav fantastično potovanje v pokrajine večnega ledu ob tečaju. Ker je te kraje deloma že prehodil, deloma preletel v letalu, jih sedaj namerava obiskati še s podmornico. Sodeč po dosedanjih Wilkinsovih uspehih, ki

jih moramo v prvi vrsti pripisovati njegovim previdnosti in pogumu, bo skoro gotovo uspel tudi njegov sedanjí velikopotezni načrt.

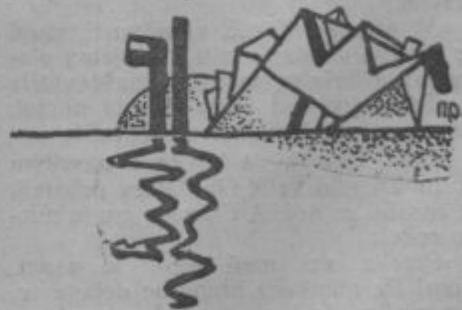
In kaj je prav za prav namen Wilkinsove vožnje? Prevoz vsakovrstnega trgovskega blaga, žita, surovin in drugih reči je tudi dandanašnji še najcenejši po vodi in zaradi tega hoče Wilkins najti novo pomorsko pot, ki naj bi vodila preko Oceana v najkrajši smeri čez polarne kraje. Navadna ladja pa za iskanje seve ne pride v poštev, ker ne bi mogla prodreti skozi grmade ledu, pokrivaajoče Severno ledeno morje. Edina rešitev je podmornica. Wilkins je prepričan, da bo moral na podmorski vožnji, ki ga bo peljala tudi pod tečajem, premagati marsikatero nevarnost, zdi se mu pa, da bo vseeno lažje in hitreje napredoval, kot če bi se posluževal sam s pasjo vprego kakor že mnogi raziskovalci pred njim.

Za nameravani drzni podvig je ameriška mornarica dala na razpolago podmornico, ki jo je Wilkins primerno preuredil in opremil z vsakovrstnimi varnostnimi pripravami. V sprednjem delu podmornice so pridrili dve zaporedni zrakotesni celici, pri katerih bo posadka lahko tudi pod vodo zapustila ladjo, kadar po treba razstreljevati led. Nad celim 115 m dolgim krovom je vzdolž pritrjena nazobčana jeklena tračnica, ki ima namen preprečiti, da bi se podmornica z gornjim delom podrsnila po ledu. V isto svrho so ob straneh pritrjeni močni odbijači. Vrh tega pa je podmornica opremljena že z dolgim kvišku molečim drogom, ki deluje kakor nekakšna tipalka in varuje ladjo, da se preveč ne približa ledenemu stropu nad seboj. Kadar bo podmornica plula na vrhu, jo bodo gnali dieselski motorji, pod vodo pa elektrika, shranjena v močnih akumulatorskih baterijah.

Ker polarno morje poleti ni sceloma zamrznjeno, se bodo našle sem pa tja dovolj velike prekopnine, da bo ladja lahko splavala na vrh in se založila s svežim zrakom. V primeru pa, da bo prisiljena ostati delj časa pod ledom, bodo s posebnimi svedri prevrtali ledeno skorjo in potesnili skozi izvrtine cevi, po katerih se bo izmenjaval zrak. Na ta način bo podmornica lahko ležala pod ledom, ne da bi posadka zaradi tega kaj trpela.

Za krmarenje in določevanje lege se bodo posluževali najmodernejših pripomočkov: vrtečih se kompasov in posebnih radio aparatov za oddajanje in sprejemanje.

Po dosedanjih izkušnjah cenijo, da znaša debelina ledu povprečno le en do dva metra. Da pa se izognejo tudi več-

jih ledenim goram, ki segajo globlje v vodo, bo podmornica povsod vozila najmanj osem metrov globoko.

Ekspedicija bo čisto mednarodnega značaja in se je udeleže poleg Angle-

Žev še Američani, Nizozemci in Nemci. V podmornici so udobne kabine za posadko in izdatne shrambe za živež in vodo, tako da udeleženci res ne bodo prav ničesar pogrešali.

Kapitan Wilkins se nadeja, da bodo trgovinske podmornice igrale v bodočnosti še veliko vlogo, ker bodo lahko plule povsod po najkrajši poti. Že pogled na globus nam pove, kako kratke so razdalje od ene celine do druge, če jih merimo preko Severnega tečaja. Pot iz Anglije na Japonsko bi merila samo 11.500 km, dočim mora sedaj prevoziti ladja celih 18.500 km, ako plove čez Sueški prekop in 20.500 km v smeri čez Panamski prekop. Wilkins pa tudi računa, da bo na potovanju odkril primerne kraje, kjer bi se lahko uredila skladišča za živež in bencin, ki bi pozneje služila zračnemu prometu na polarnih progah.

Wilkinsovi načrti niso zgolj bajke, ki se ne bi mogle uresničiti. Že med vojno so Nemci zgradili podmorsko trgovinsko ladjo, ki je vozila kavčuk iz Amerike. Danes pa, ko so podmornice že mnogo popolnejše ni nobena težkoča, graditi zadosti velike edinice, ki bi lahko ekonomično prevažale trgovsko robo pod tečajnim ledom z enega kontinenta na drugega.

Mile Klopčič:

Solnce

(Po Schönlanke)

Kdo na večer zaziblje solnce,
kdo položi ga spat?
No — rajski angeli! — dovolj
imajo časa vsakokrat.

Kdo zjutraj mu lase počee,
kdo ga umije, očisti?
To je vsekakor mesec dragi,
ki sam tako svetlo žari.

In kdo mu tole pesem poje,
in kdo mu rož na pot nastlal?
O — to smo Drejče, Barbka, Nejče,
pošljamo mu svoj pozdrav!

Marija H.:

Srebrna žoga

Mamica stoji zvečer pri oknu z malim detetom v naročju. Tedaj se prikaže iznad gozda polna luna.

Dete steza ročice proti luni: »Daj mi, mamica, srebrno žogo, da se poigrava z njo.«

Smehljaje odgovarja mamica: »To je luna, dete, to ni igrača. To pošilja večer za večerom ljubi Bog, da nam razsvetljuje noči.«

Dete nakremži obrazek in prosí: »Mamica, spravi me v posteljico!«

V posteljici se prekríža, hitro odmoli večerno molitev in še pristavi: »Prosim te ljubi Bogec, posodi mi malo tvojo srebrno žogo, da se mamica in jaz poigrava z njo. Ne bom jo strl!«

Mamica se smeje neumnemu detetu in ga poljublja.

Čez osem dni stoji mamica spet pri oknu z detetom ravno ko vzhaja mesec.

Tedaj dete zajoče: »Vidiš ljubi Bogec, zdaj je strta tvoja srebrna žoga, dete bi bilo bolj pazilo, dete bi ti ne ubilo srebrne žoge!«

Marija H.:

Tatinski ponos

Na strehi starega zvonika sta sedeli dve sraki in se prepirali:

»Več imam v svojem gnezdu lepotičja nego ti,« je kričala prva.

»Ni res,« je vpila druga sraka, »včeraj sem zletela skozi odprto okno v izbo in vzela z mize zlat prstan!«

»Kaj je to?! Jaz imam od včeraj kar tri zlate prstane v svojem gnezdu!«

»To ni res! To je laž in bahaštvo!«

»Ne, to je resnica!«

»Ali ste nore?« je tedaj zahreščala stara veterinica, ki je prisluškovala prepiru. »Mislita, da je lepo, če se skušata prekašati v tatvini? Lepa drhal!«

Prestrašeni in osramočeni sta odleteli sraki in nikdar več nista sedli na star zvonik.

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Ali naj hranimo denar in zakaj?

Jaz hranim denar zato, da bom lahko pomagal staršem na stara leta, ko ne bodo mogli več delati. S tem se jim bo vsaj deloma odškodoval za to, kar so mi v mladosti dobrega storili.

Borut Zolger, uč. I. razr. drž. klas. gimn. v Mariboru

Prav je, da hranimo denar, ke si s tem lahko pomagamo v starosti.

Joško Hrovat, uč. I. razr. gimn. v Baoski — Boka Kotorska.

Denar moramo hraniti zato, ker lahko pridejo še slabši časi kakor so danes. Najbolje naredimo z denarjem, ako ga damo v hranilnico, zakaj tam je varen pred tatovi in še obresti dobimo.

Ivan Lasnik, uč. II. razr. real. gimnazije v Kranju.

Jaz hranim denar zato, da si bom kupil violino.

Jerman Milan, uč. IV. razr. v Trziću 103.

Denar moramo hraniti po potrebi. Če bi denar samo hranili, bi ga imeli kmalu toliko, da bi ne vedeli kam z njim. Imeti ga pa moramo za takrat, kadar nas obišče kakšna nesreča.

Anica Zagažen, uč. III. razr. v Bočju, p. Gornji grad.

Denar moramo hraniti za svoje starše, da bodo na stara leta preskrbljeni.

Roza Borovič, uč. V. razr. v Gornji Radgoni.

Denar naj hrani vsakdo v mladosti, ker ga bo potreboval v starosti.

Franc Murko, uč. I. razr. mešč. šole v Slovenjgradcu.

Kateri prazniki so mi najljubši?

Najljubši praznik mi je »Vidov dan«, ker imam potem dva meseca šolske počitnice.

Marjan Peršič, uč. II. razr. na Jesenicah.

Najljubši so mi velikonočni prazniki zato, ker je takrat pomlad.

Jože Herman, uč. III. razr. v Litiži.

Dragi so mi vsi prazniki. Najljubši praznik pa mi je praznik Uedinjenja. Ta dan nam predavajo, kako so se borili naši pradedje za našo ljubo domovino in kako smo se združili Slovenci, Srbi in Hrvati v eno državo.

Savo Petek, uč. IV. razr. v Brežicah.

Najljubši so mi božični prazniki, ker dobim takrat mnogo lepih daril in drugih dobrih reči.

Joško Pretnar, uč. IV. razr. v Ljubljani.

Najljubši praznik mi je Vidov dan (28. junija), ker takrat dobim težko pričakovano šolsko izpričevalo in če je prav lepo, dobim doma nagrado.

Miroslava Trampuž, uč. II. razr. v Zagrebu

Meni je Božič najljubši praznik.

Bogomira Kosim, uč. III. razr. v Gornji Radgoni.

Najljubši praznik v letu mi je Velika noč, ker imam piruhe in potice zelo rada.

Mimica Bukovec, uč. III. razr. v Semiču.

Najljubši so mi velikonočni prazniki. Veselim se že, kako bom na velikonočno soboto pri večerni procesiji nosil balonček.

Edi Brajnik, uč. III. razr. v Kamniku.

Najljubši praznik mi je dan Uedinjenja.

Friderik Peršič, uč. II. razr. gimn., Kranj.

Najljubši praznik mi je Božič, ker takrat delamo božično drevesce in jaslice.

Miloš Bašin, uč. IV. razr. v Zg. Šiški.

Katera mladinska pesem mi najbolj ugaja?

Meni najbolj ugaja pesem »Vse mine«. Ta pesem nas uči, da tudi slabši časi ne trajajo dolgo! Dobri pa sploh prehitro minejo.

Fedor Kniflic, učenec 5. razr. v Brežicah.

Najbolj mi ugaja pesem »Ciciban — Cicifuje« od gospoda Otona Zupanciča.

Boris Borko, učenec II. razreda na Vrtači v Ljubljani.

Najljubša pesem mi je Simon Gregorčičeva »Sočič, katera me spominja na brate tam preko meje.

Müller Joško, učenec VI. razr. pri Sv. Križu, p. Rogaška Slatina.

Najbolj mi ugaja pesem »Janičar«.

Marija Simončič, učenka IV. razreda v Gornji Radgoni.

Zelo rad čitam pesmi. Posebno mi pa ugajajo Gregorčičeve, katerih znam mnogo na pamet. Najrajši imam »Hajdukovo oporoko«, katero sem se sam naučil.

Mitja Vošnjak, priv. učenec II. razreda v Ptuj.

Meni najbolj ugaja mladinska pesem: »Prav vesela iz šole grem...«

Ivanka Pešakova, učenka I. razreda v Tepanjah.

Najbolj mi ugaja pesem »Ojčič, ki jo je spesnil Simon Gregorčič.

Kremesec Rudolf, uč. VIII. r. v Metliki.

Najbolj mi ugaja Gregorčičeva pesem: »Sočič.

Anica Zdolšek, uč. V. r. pri Sv. Juriju ob južni želez.

Najbolj mi ugaja mladinska pesem »Oda kje si«, ki jo je spisal Jovan Jovanović Zmaj.

Vitimir Jerman, uč. IV. r. v Trziću.

Meni najbolj ugaja pesem: »V dolinici prijetni je ljubi moj dom...«

Darinka Zigonova, uč. III. r. v Brežicah.

Meni najbolj ugaja pesem »Miloš Oblič, ki jo je spisal E. Gangl.

Henrik Dremelj, uč. II. razr. pri Sv. Križu p. Rogaška Slatina.

Meni najbolj ugaja mladinska pesem »Kraljeva družina«, ki jo je spisal Silvin Sardenko.

Franc Jugovar, uč. IV. r. pri Sv. Križu, p. Rogaška Slatina.

Najljubša pesem mi je »Otok Bleški, kiné nebeški«, ki me vselej spominja na to, da prebivajo naši ljubki kraljeviči vsako leto na našem Bledu.

Slavko Vrapl, uč. IV. razr., Križevci pri Ljutomeru.

Najbolj mi ugaja pesem »Mladi vojaki«, zato, ker se že v pesmi govori, kako junaki morajo biti mladi dečki.

Kovačič Alojz, uč. V. razr. v Gor. Radgoni.

Najbolj mi ugaja pesem »Mj smo vojaki korenjaki«, ker lahko na njo korakam.

Alojz Avgustin, uč. V. razr. osn. šole v Garnji Radgoni.

Meni najbolj ugaja pesem »Mali Jugoslovenci«. Tudi jaz sem mamín srček, a junaka se hočem izkazati, ko bom velik.

Maksimiljan Šisko, uč. III. razr. v Vučji vasi.

Manica:

Zakaj ima koza tako kratek rep

V starih časih je imela koza zelo dolg, košat in močan rep. Pa si ga je napravila vsled same grde zavisti.

Nekoč, bila je huda vročina, se je podala Mati Božja s svojim sinom na potovanje. Spremljala ju je drobna grlica, ki je s svojim grljenjem delala Jezuščku kratek čas.

Pot jih je utrudila in morali so počivati. Mati Božja je položila otročička v mehko travico, grlica pa je sfrfetala k njegovi glavi in ga skušala zabavati po svoje.

Ne daleč vstran se je pasla koza. Začuvši govorico, pride bliže in zvedavo ogleduje popotnike.

Marija jo zaprosi:

»Oj, živalica, bodi usmiljena! Glej, nikjer ni videti drevesa, nikjer hladne senčice. Stopi k nogam mojega sina, dvigni svoj dolgi in košati rep in samo nekaj trenutkov delaj senco malemu neboljčenčku!«

Koza pristopi, dvigne in razkošati rep. Toda ko vidi drobno grlico stopati okrog božičkevega obrazka, dočim mora ona stati samo pri njegovem vznožju, jo popade silna zavist. V jezi zamahne z repom proti grlici, pri tem pa oplazi Jezuščka po obrazu, da ubošček milo zajoe.

Komaj pa koza stori to hudobijo, že švigne nanjo iz zraka goreča iskra in ji užge rep. Nesrečna žival se spusti v dir in se prekopicuje na vse strani, toda s tem ogenj le še podnetuje. Ves trud je bil zaman, rep je zgorel z dlako, kožo in kostmi. Od ponosnega košatega repa ji je ostal samo kratek štucek, kakor ga vidimo pri kozah še dandanes.

D. Vargazon:

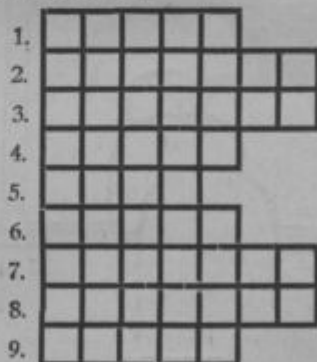
Uganka

Dom je tih:
ven sestrice
črne, bele
pno ročice.

Hej, po njih!
pa bodo pele!

Izpopolnjevalka

Navpično od 1 do 9 ime mesta v Dravski banovini.

Vodoravno: 1. igrača, 2. sad, 3. poklic (svoboden), 4. zakrament, 5. časovna doba, 6. gozdna žival, 7. celina, 8. država v Srednji Evropi, 9. mesto v Severni Afriki.

D. Vargazonc

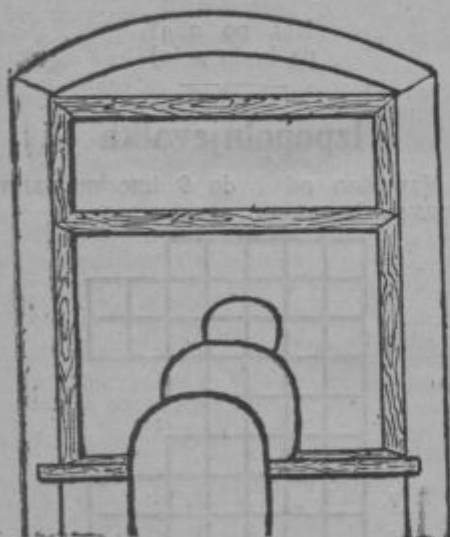
Mačice

Sultan na trati
se v krogu vrti,
Sultan kosmati
svoj repek lovi.

Mačice gledajo
s tihih dreves,
izza zaves
zlatih se smejejo:

»Sultanček, skoči
za repkom prek trat,
tu vse blesti se —
tvoj repek bo zlat!«

Sultan poslušaj
šepet iz dobrav:
repek našel mu je
joj me, hav-hav!

Mladim risarjem

Rešitev

Rešitev zlogovnice

Medved
Alešovec
Rape
Erjavec
Cankar

MAREK

Rešitev uganke

VSAKO NEDELJO MLADO JUTRO

Spretnim risarjem

Nariši petelina v eni potezi.

**Vprašanja za bistro
glavice**

1. Ob kateri reki leži Pariz?
2. Ob kateri reki leži London?
3. Ob kateri reki leži Rim?
4. Ob kateri reki leži Berlin?
5. Ob kateri reki leži Beograd?
5. Katero je največje mesto na svetu?
7. Koliko prebivalcev imajo največja mesta v Evropi?
8. Katera je največja reka sveta?
9. Katera je največja reka v Evropi?
10. Katera je največja reka v Jugoslaviji?

Križaljka „Šmarna gora“

Navpično: 1. jugoslovenska reka; 2. m-kalnica; 4. hiter tek; 6. vas pri Ljubljani.

Vodoravno: 3. umazano na čistem; 5. osebni zaimsek; 7. gora pri Ljubljani.

Rešitev križaljke

Vodoravno: 2. pod; 4. borec; 6. Korotan;
7. bober; 8. kal;
Navpično: 1. korobač; 2. porok; 3. detek;
4. bob; 5. car.

**Jutrovčki! Najlepše mladinske knjige dobite v
knjigarni Tiskovne zadruga v Ljubljani.**